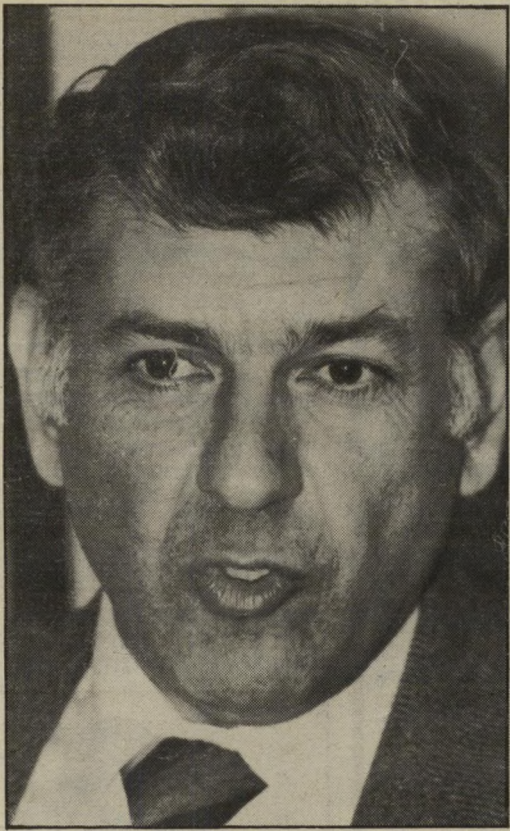

אברהם ציון:

„הזנות מותרת, אבל אסור לעסוק בה!“

השבוע עצרה מישטרת תל-אביב ארבע צעירות וגבר אחד. הם נחשדו שהפעילו בית-בושת במסווה של מכון-עיסוי. המישטרה טענה בבית-הדין שהנשים נהגו לתת ללקוחות המכון שירותי עיסוי והרפיה מינית. השופט הסכים לשחרר את כל החשודים בערבות ובתנאי שהמכון ייסגר.

לתומי הייתי בטוח שלמישטרת תל-אביב יש בעיות חשובות יותר. וגם היה נדמה לי שהמחוקק לא פועל לרעת הנשים במיקרה כזה. לצורך בירור העניין פניתי לד"ר אברהם ציון. מישפטן שעשה עבודת דוקטורט באוני-ברסיטת קיימברידג' בנושא הזנות והמישפט. ביקשתי לדעת מה אומר החוק.

אנו אימצנו את המישפט האנגלי, הגורס שזנות היא מותרת, אבל בית-בושת אסור.

● מהו בית-בושת?

כששתי נשים עוסקות בזנות בעת ובעונה אחת, ביחירת דיוור אחת, זהו בית-בושת.

● במיקרה הנכבחי דובר על הרפיה.

לרעת רבים הזנות היא מגע מיני בדרך הטבע, שפירושה חריה לאיבר המין הגשמי. ומכאן שהרפיה שלא קשורה לאבר מינה של האשה, אינה זנות. אבל בשני פסקי-דין באנגליה, מאור מפורסמים, הפסיקה היתה שגם הרפיה היא זנות, אם הכוונה לפרוק את היצירה המינית של הגבר.

גם בארץ הלכו בעיקבות פסיקה זו ומכאן שהרפיה לשיחורר הרחף המיני נחשבת זנות.

אגב, עובדה מעניינת: לפי פסיקה זו גם בתולה יכולה להיות זונה, אם היא עוסקת בהרפיה מהסוג שהוזכר.

● לא הבנתי — אם הזנות מותרת, איפה היא יכולה להתקיים?

זו בדיוק השאלה. בארץ קיים מצב מישפטי בלתי-נסבל. הזנות איננה אסורה, ומאידך-גיס אין לזונה כל אפשרות לעסוק בזנות. ברחוב היא תיחשב כמי שעושה מעשה מגונה, והעונש על כך הוא עד שישה חודשי-אסור. בדירה היא תיחשב כמי שמחזיקה מקום לזנות, ואין זה משנה אם זוהי דירתה הפרטית והיא צפורה למאסר עד חמש שנים.

● אני עדיין מבולבל.

מה שקרה הוא, שכאשר תיקנו את הסעיף בחוק דיני-העונשין, לא שמו לב שפוגעים בזונה. הם התכוונו לפגוע בסרסור, אבל פגעו בזונה עצמה. מכאן הבילבול, גם בחוק.

שלמה נקדימון:

„אייזנברג מימן את הוצאת סיפרי!“

סיפרו החדש של העיתונאי שלמה (נקדי) נקדימון (בשיתוף עם עיתונאי אחר, שאול מייזליש) על רצח יעקב דה-האן, מסעיר את המדינה מאז שידור מבט שני בעניין. פניתי לנקדי, שהוא עמית הגון וקולגיאלי, וביקשתי שיבהיר לי כמה עניינים סתומים סביב הספר. ראשית, ביקשתי לדעת מי מימן את הוצאת הספר, שלא לדבר על הוצאות העבודה בהונג-קונג.

את הספר מימנו חברות של שאול אייזנברג. הם מממנים מיפעלי תרבות וסיפורות. עברתי אצלם שנה, וכך מומנו הספר והפקתו.

● איך הגעת לאברהם תהומי?

חברים שלו בארץ נתנו לי את כתובתו, והתכתבתי איתו שלוש שנים. כשבאתי להונג-קונג, התברר לי ששמו מופיע בספרי הטלפונים.

● הוא נראה עשיר בקורח.

הוא גימלאי, אבל אשתו ממשיכה לעבוד בעיצוב אבני-חן. הוא אכן שייך לאצולת-הממון שם.

● מדוע הוא נמצא שם, ולא בארץ?

הוא עזב את הארץ בסוף שנות ה-60, אחרי שמפעל שלו כאן לאבני-חן התמוטט והוא לא קיבל — כפי שקיווה — עזרה מממשלתית. הוא ירד לארצות-הברית ומשם להונג-קונג.

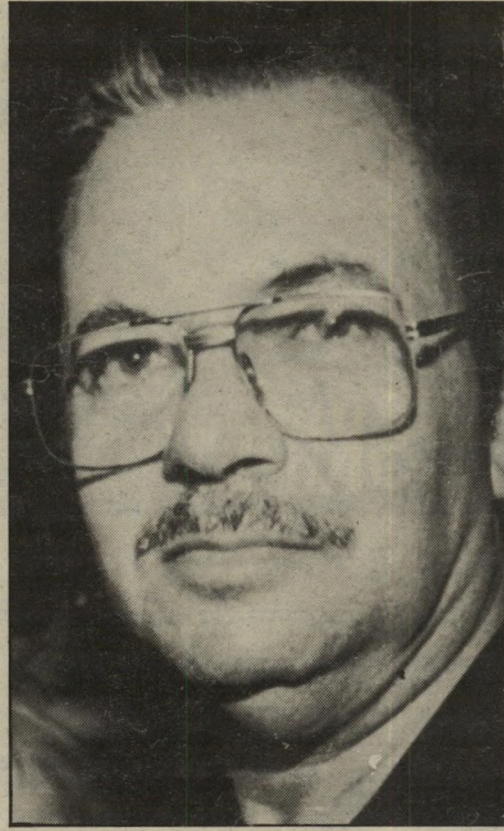
● הוא ממורמר, אם כך.

כן. כמי שהקים את אצ"ל וניסה לאחר את ההגנה לפני כן, הוא יכול היה להיות רמטכ"ל או סגן שר-ביטחון בממשלה הראשונה. אילו גלגלי ההיסטוריה היו פועלים אחרת, בקום המדינה ביקש לשרת בצב"ל, אך נרחה. את עיטור עליה הוא קיבל בקושי.

למרות שהוא בן 84, הוא שופע סמכותיות, מדבר בטון תקיף ובטוח בעצמו. אחרי השידור טילפן אליי שלום רוזנפלד וסיפר לי, שכאשר הוא היה פקודו של תהומי באצ"ל, הוא וחבריו היו מקבלים פיק-כירכיים כשהיו מתייצבים לפניו.

● האם הוא הרצח?

אני רומז על כך, אבל אינני כותב זאת במפורש. היה לי חשוב לצייר תמונה של תהליך קבלת-ההחלטה להתנקשות בדה-האן, ובספר אכן נערך שיחזור העניין הזה.

יוסף דוריאל:

„מרכזיות דיגיטליות? גם אנחנו יכולים!“

שר-התיקשורת נקט יוזמה. והורה השבוע למנכ"ל חברת בזק לחתום על חוזה לרכישת ידע של מרכזיות דיגיטליות (סיפרתיות). עם חברה בלגית הקשורה לקונצרן איירטי-טי. לפני-כן ניסה המיליארדר היהודי-יפאני, שאול אייזנברג, להפעיל את כל כובד מישקלו על ראש-הממשלה. כדי שחברה שלו תקבל את המיכרז, ולא פלא. מדובר בחוזה חמש-שנתי בהיקף של 700 מיליון דולר.

זה הזכיר לי נשכחות. מתקופת שר-התיקשורת הקודם, מרדכי ציפורי. פניתי למהנדס יוסף דוריאל, מנהל חברת מהנדסים ויועצים לתיכנון ויישול, שהיה בעבר ראש המטה הבינמישרי ליישול המשק הציבורי. ביקשתי לדעת האם מדובר בפרשה ישנה.

לא. אז התערב המטה נגד החלטה פזיזה למסור הזמנת-ענק של חצי מיליארד דולר לחברה גרמנית, שלא היו לה הנתונים לספק ציוד כזה לישראל מבחינת הטיב, האמינות והמחיר גם יחד. הצלנו אז את ציפורי מבושה לאומית, ואת מערכת התיקשורת בארץ מהסתבכות מסוכנת.

● והמיכרז הנוכחי?

עתה, לכל הפחות, היה מיכרז מסודר. רנו בצורה מיקצועית.

● מהי מרכזיות דיגיטלית?

היא שונה ממרכזיות רגילה בכך, שהחלק הקובע שבה אלה הם אלמנטים של מחשבים, של תוכנה. במרכזיות אלה החלק המתוכנת לא קטן יותר מהחלק של החומרה. כלומר הציוד.

● האם היה צורך לסנות לחברה בחו"ל?

מבחינת סיפוק צרכים מיידי — כן. אבל עכשיו זה עידן התיקשורת, ולנו יש גם מוחות וגם טכנולוגיה, ואין כל סיבה שנהיה נחותים בתחום זה ממדינות אחרות. גם אנחנו יכולים.

● קראתי שגם לישראלים יזרקו עצם.

זה שחברות ישראליות יועסקו כקבלניות-מישנה של חברה מחו"ל, אינו ממצא את הפוטנציאל שלנו. חוץ מזה, כמי שמתכנן מיפעלים בארץ, אני מודאג מהמצב של סטגנציה בפיתוח תעשייתי בארץ.

כמוכח שהייתי רואה בעין טובה יותר שהזמנת-ענק כזו היתה מתבצעת במיפעלים שהיו עובדים על כסיס תוצרת כסול-לבן.